

nejdou vůbec zcizitelnými právy. Postupu exekučních práv není na úkor ustanovení Šu 1393 obč. zák., poněvadž oprávnění k vymáhání dlužníkovy pohledávky nemá povahy práva omezeného individuálně na určitou osobu (jus personalissimum), jaká má na mysli právě předpis Šu 1393 obč. zák., a z ustanovení §§ 9 a 10 ex. ř. vyplývá zřetelně, že převod exekučních práv zároveň s vymáhanou pohledávkou na singulární postupníky jest přípustným. Přikázání pohledávky k vybrání není tedy vázáno jen na určitou osobu vymáhajícího věřitele, ježto jeho zvláštními osobními vlastnostmi není nikterak rozsah oprávnění určen, nýbrž jest ustanoveními zákona přesně vymezen (§§ 308 a 322 odstavec druhý ex. ř.), která však platí pro každého vymáhajícího věřitele. Postupu exekučního práva nebrání ani ustanovení Šu 311 ex. ř., podle něhož vymáhající věřitel může se vzdáti exekučních práv, získaných příkazáním k vybrání, neboť tím mu zákon neukládá závazku, že při postupu pohledávky se jich vzdáti musí. Exekučním řízením nabyta oprávnění jest pokládáti za vedlejší práva, sloužící k zajištění nebo vydobytí pohledávky samé, tedy úzce s ní související, která postupem přecházejí na postupníka, neboť při postupu mění se pouze osoba věřitelova, kdežto postoupená pohledávka se všemi v době postupu k ní patřícími vedlejšími právy zůstává nezměněnou. Prokázali-li tedy stěžovatelé, manželé B-ovi, ověřenou postupní listinou ze dne 22. července 1924, že vymáhající věřitel Adolf Sch. jim platně postoupil svou vykonatelnou pohledávku i s exekučními právy, k jejímu vydobytí získanými, nelze jim odpírati oprávnění, by nevstoupili jako noví vymáhající věřitelé do exekučního řízení, Adolfem Sch-em k vydobytí jeho pohledávky zahájeného, a aby nepodali dražebních podmínek jako jeho právní nástupci, ve lhůtě mu určené.

Čís. 4996.

Společnosti s r. o. (zákon ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák.).
»Jednající« ve smyslu Šu 2, odstavec druhý, zákona o společnostech s r. o. není pouze společník a jednatel, nýbrž i zaměstnanec společnosti. Spadá sem i ten, kdo jedná nepřímou, používá ku provedení záležitosti činnosti osob třetích nebo souhlasí s jich činností.

(Rozh. ze dne 29. dubna 1925, Rv II 28/25.)

Žalující firma domáhala se na žalovaných zaplacení vagonu uhlí, jež dodala chystané společnosti O., společnosti s r. o., jejímiž společníky prý byli první dva žalovaní (manželé S-ovi), prokuristou pak měl se státi třetí žalovaný H., tvrdíc, že uhlí od ní objednal pro společnost O. třetí žalovaný. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Dle Šu 2 odstavec druhý zákona o společnostech s ručením omezeným není společnost s r. o. jako takové, dokud není zapsána v ob-

chodním rejstříku. Jedná-li se dříve jménem společnosti, ručí osoby jednající osobně a rukou nedílnou (čl. 55 obch. zák.). Dovolatel Ferdinand H. (prokurista) v rámci dovolacího důvodu č. 4 Šu 503 c. ř. s. uplatňuje pouze, že zákon osobou »jednající« míní jen společníka, nikoliv však zaměstnance, ježto v dalších svých ustanoveních mluví vždy jen o společnících a jednatelích, nikoliv též o zaměstnancích, a že zákonodárce, kdyby byl chtěl rozšířit ručení i na osoby jiné než společníky, byl by tak zajisté učinil výslovným předpisem. Náhledu tomu nelze přisvědčiti. Dokud není společnost s r. o. zapsána do obchodního rejstříku, dotud jest možná jakákoliv změna smlouvy společenské a do té doby jest neurčito, kdo bude povolán, by jménem společnosti jednal, a jaké bude mít postavení ten, kdo jednal před zápisem jménem oné po právu dosud neexistující společnosti. Proto zákonodárce, který chtěl chránit osoby třetí, do poměrů podniku nezasvěcené, mluví povšechně o »jednajících« a neužívá jinak mu dobře známých výrazů »společník« nebo »jednatel«; jest tedy pod pojem »jednajících« osob zahrnouti i ty, kdož jako úředníci nebo prokuristé jednají za společnost před jejím zápisem; ochrana třetích osob byla by v mnohých případech vratkou, kdyby proti oněm jednajícím osobám nebylo možno použití předpisu Šu 2 odstavec druhý citovaného zákona. I ten, kdo jako zmocněnec (prokurista) společnosti dosud nezapsané jedná, musí nésti důsledky toho, že klamal důvěru třetí osoby. Ježto nesporně, že žalovaný Ferdinand H. to byl, který jako domnělý prokurista společnosti dosud nezapsané uzavřel spornou dodávku uhlí, správně byl nižšími stolicemi odsouzen k zaplacení ceny kupní s příslušenstvím, i nemohl býti jeho dovolání přiznán úspěch.

Není napadeno zjištění prvního soudu, že objednávku uhlí 15. února 1924 učinil žalovaný H. jako prokurista společnosti O. dosud do rejstříku nezapsané, a že uhlí to bylo asi 21. února 1924 žalobkyní dodáno do závodu firmy O. Jest tudíž H. osobou přímo jednavší. Přisvědčiti jest soudům nižších stolic, že dle Šu 2 odstavec druhý cit. zák. ručí i ten, kdo jedná nepřímo, zejména kdo k provedení záležitosti použije činnosti jiných anebo kdo jako nastávající společník výslovně nebo mlčky souhlasí s tím, by tyto třetí osoby obstarávaly jisté záležitosti pro společnost, dosud po právu neexistující. Obírat se jest proto otázkou, zda tu takové nepřímé jednání za společnost bylo na straně dovolávajících se manželů S-ových. Tato otázka byla nižšími soudy právem zodpověděna kladně. Soudy nižších stolic souhlasně zjistily, že ve smlouvě, kterou manželé S-ovi o zřízení společnosti s r. o. »O.« dne 12. února 1924 před notářem Drem W-em uzavřeli, byl spolužalovaný H. jmenován prokuristou této firmy. Předložen byl dopis, kterým H. dne 15. února 1924, tedy o 3 dny později objednal sporné uhlí jako prokurista uvedené firmy. Dopis ten jest již psán na tiskopise, znějícím na firmu společnosti O. a jest opatřen razítkem této společnosti. Dospěl-li odvolací soud, přihlížeje k těmto okolnostem, k závěru, že manželé S-ovy dlužno pokládati za osoby nepřímo jednající jménem společnosti právně neexistující, když H-ovi jako svému tehdejšímu zaměstnanci přenechali tiskopisy, znějící na firmu společnosti O. a ra-

zítka této společnosti, nelze v tom spatřovati rozpor se spisy ve smyslu Šu 503 čís. 3 c. ř. s.

Čís. 4997.

Pouhá solidárnost závazku nezakládá ještě nedílného společenství v rozepři. Žádal-li žalobce při prvému roku následkem nedostavení se spolužalovaného, by proti němu byl vydán rozsudek pro zmeškání, vypustiv požadavek solidárního závazku, jde pouze o přípustné obmezení žalobní prosby.

(Rozh. ze dne 29. dubna 1925, Rv II 180/25.)

Žalobce domáhal se v žalobě na Kateřině K-ové a Šimonu K-ovi zaplacení 12.339 Kč rukou společnou a nerozdílnou. Když se Šimon K. k prvému roku nedostavil, obmezil žalobce žalobu v tom směru, že navrhl, by Šimon K. byl rozsudkem pro zmeškání uznán povinným zaplatiti zažalovaný peníz s vypuštěním požadavku solidárnosti s Kateřinou K-ovou. Procesní soud první stolice návrhu vyhověl. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Odvolací důvod nesprávného právního posouzení spatřuje se především v tom, že měl býti návrh žalobců na vynesení rozsudku pro zmeškání zamítnut (§ 471 čís. 4 c. ř. s.), protože na straně žalované jde o nedílnost právního názoru, jenž zakládá nedílné společenství v rozepři ve smyslu Šu 14 c. ř. s., takže procesní úkony první žalované, která se k prvému roku dostavila, působí i ve prospěch odvolatele jako druhého žalovaného, jenž se k stání nedostavil. Názor ten odůvodňuje odvolatel tím, že nedílnost vychází již z povahy sporného předmětu, jenž může býti řešen jen stejným rozsudkem. Žalobci se prý jednalo o nabytí celého domku a nikoli jen poměrné části, proto že také v žalobě uvádí, že žalovaní ho ujišťovali nesčíslněkrát, že mu domek po vystavení odstoupí, a že se nyní zdráhají vydati mu listinu ke vkladu schopnou. Tomu nasvědčuje prý také žalobní návrh, znějící na solidární zaplacení obou zažalovaných částek. Než tyto vývody odvolání nejsou správné. Nerozdílné společenství v rozepři dle Šu 14 c. ř. s. jest tu jen tehdy, když rozsudek, jenž má býti vydán, nutně působí proti všem společníkům buď pro povahu sporného právního poměru nebo moci zákonného předpisu. Takového zákonného předpisu pro případ tohoto sporu není a nedílnost neplyne ani z povahy sporu. Pouhá solidárnost závazku, i když v žalobě byla tvrzena, jí sama sebou nezakládá, ponevadž dílnost účinků rozsudku je přes to možna. Též povaha předmětu sporu, kdyby jím býval nárok na vydání vkladní listiny, připouští dělení. Ale předmětem sporu jest, by každý žalovaný zaplatil žalobci různou částku dle poměrného dílu, jak mu jest vlastnictví domku připsáno. Z toho právě tím více vystupuje v popředí dělitelnost nároku i účinků rozsudků. Nedostavil-li se tedy druhý žalovaný k prvému roku, ač byl řádně obeslán, zmeškal jej pro svou osobu a v zásadě nebylo dle zákona překážky, by nemohl býti vydán rozsudek dle Šu 396 c. ř. s. Dále se uvádí v odvolání, že žalobcově návrhu na vyřízení rozsudku